

ЧОРНОБИЛЬ. ТРАГЕДІЯ. ПАМ'ЯТЬ.

КВІТЕНЬ
2021 РОКУ
№30

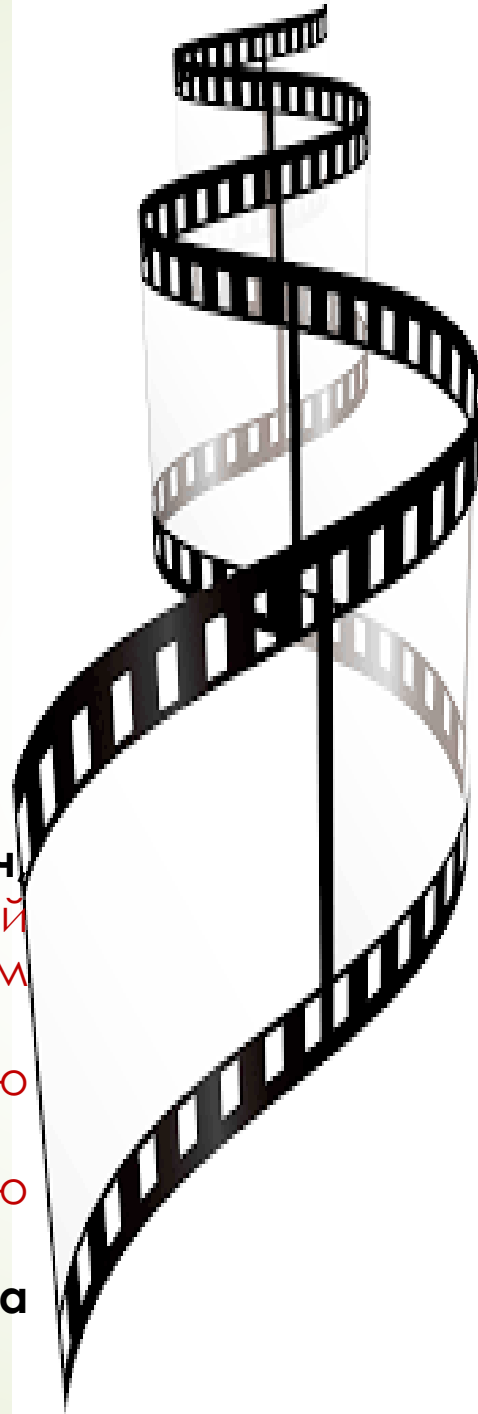

У номері:

«Пам'ять про трагедію у моїй родині»
стор. 2-4

Поезія катастрофи
стор. 5

Звернення до ліквідаторів ЧАЕС
стор. 6

Мій дідусь, **Жолновач Григорій Олександрович**, 03.08.1959 р.н. - ліквідатор аварії на ЧАЕС 2-ї категорії. Після аварії на електростанції він виробляв дезактивацію приміщень наземних і підземних споруд на електростанції. Дідусь, спеціальним апаратом відмивав споруди від радіоактивного пилу. Це була важка і небезпечна робота, він отримав сильне опромінення і захворів трофічними виразками на ногах, але я дуже радий, що він залишився живий. **Я його дуже сильно люблю і дуже ним пишаюся!**

Таран Данило, учень 5-В класу

Наш дідусь, Авраменко Степан Андрійович, у 1986 році працював в ХПІ, та був призваний у травні Київським районним військоматом м. Харків для ліквідації наслідків на ЧАЕС. Його батальйон займався ліквідацією радіоактивних речовин. У 1999 році його нагородили медаллю "Захиснику Вітчизни".

Вся родина пишається нашим батьком та дідусем.

Діана і Тимур Борисенко, учні 5-А класу

Олександр служив у лавах армії. Службу ніс у військовому містечку Чорнобиль-2 – за 7 км від атомної електростанції. 26 квітня був на бойовому чергуванні, коли з боку

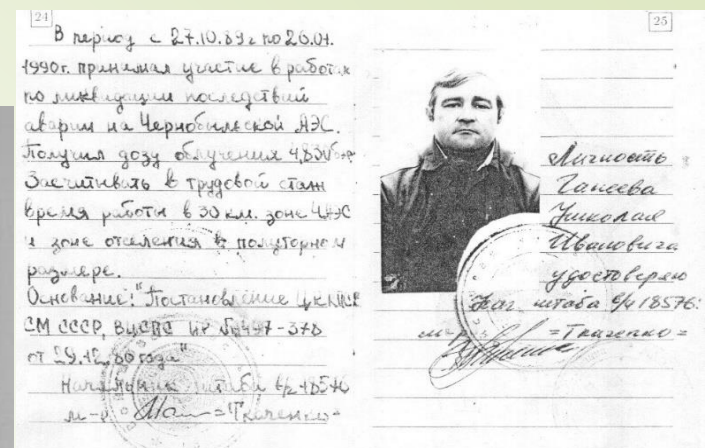
Чорнобильської АЕС пролунав гучний сплеск. На ранок стало відомо, що сталася аварія.

Солдати на березі річки Прип'ять вантажили мішки пісок, щоб його потім льотчики скидали на реактор, який вибухнув. Згодом у Олександра почалися проблеми зі здоров'ям. Всі життєві негаразди були пов'язані із Чорнобилем, але, що служив саме там – не шкодував ніколи.

З часом, все налагодилось, напевне тому, що хотілося жити. Сьогодні, він вже Олександр Станіславович – дуже тихий, радісний, спокійний. Він вчить своїх синів жити труднощами.

Низький уклін Всім, хто врятував світ!

**Кубрак Денис 4-А клас,
Кубрак Дмитро 2-А клас**

Мого дідуся, **Гапєєва Миколу Івановича** у 1989 році мобілізували до Чорнобилю. Зі своїми колегами він проводив дезінфекцію в тридцяти кілометровій зоні аварії. Двічі на тиждень, одягаючи спеціальний одяг, чистили дахи будівель від попелу та гравію. Це була дуже важка та небезпечна робота. Мій дідусь та його товариші отримали велику дозу радіації. Працював у Чорнобилі три місяці, а коли повернувся додому, потрапив до лікарні. **Велика вдячність усім ліквідаторам Чорнобильської катастрофи.** Гапєєва Ірина, учениця 6-Б класу

Пам'ятаймо про тих, хто працював у чорнобильському пеклі і робімо усе, щоб ніколи в людській історії не повторився Чорнобиль. Гордієнко Анастасія, учениця 10-А класу

26 квітня 1986 року ввійшло в історію нашого народу трагічною подією. Мирний атом перетворився на безжального вбивцю як людей, так і навколишнього середовища. На приборкання атомної стихії стали сотні тисяч людей. Більше 550 тисяч українців брали безпосередню участь у ліквідації цієї масштабної аварії: пожежники і медики, військовослужбовці та персонал станції. Вони виконували свій обов'язок, ризикуючи власним здоров'ям і життям.

Серед інших відчайдухів, що порятунок інших вважали своїм обов'язком, був і мій батько - Гордієнко Олексій Миколайович. Під час трагедії він перебував на службі у військовій частині 21322. Важко згадувати татусеві про ті події. «У нас не було часу на роздуми, аби зважити, що відбувається, зважити всі «за» і «проти», подумати про ризики і наслідки цієї небезпечної операції. Єдине, що ми розуміли - нашим співвітчизникам потрібна допомога», - згадує він.

35 років минуло! Проте, скільки б не пройшло часу, все одно чорнобильський біль чорною гіркотою осідає в душах українців, ця трагедія навіки оселилась у людських серцях. Чорнобильська аварія стала для нас уроком, за який заплачено дорогою ціною. Чорнобильська трагедія жорстоко нагадує нам про те, що люди ще не зовсім освоїли могутню енергію атома.

5

Страшний калейдоскоп:
 в цю мить десть хтось загинув.
 В цю мить. В цю саму мить. У кожную
 із хвилин.
 Розбився корабель.
 Горять Галапагоси.
 І сходить над Дніпром гірка
 зоря-полин.

Десь вулкан.
 Руйновище.
 Загада.
 Хтось цілиться.
 Хтось впав.
 Хтось просить:
 «Не стріляй!»
 Не знає вже казок Шехерезада.
 Над Рейном не співає Лорелай.

Летить комета.
 Бавиться дитя.
 Цвінуть обличчя, острахом не стерті.
 Благословенна кожна мить життя
 на цих всесвітніх косовицях смерті!

Ліна Костенко

Не з Левіта нових полотен,
 А з під чорнильних долин
 Мені назустріч явір злотне
 Іде, як грізний паладин.

Іде. Нема при ньому зброї,
 Та я тремчу. Я знаю все.
 Йде, мов солдат з передової,
 Що руку в рукаві несе,

Свою одірвану лівицю,
 Вже неживу, та ще в сукні...
 Йде наврошки через пшеницю,
 Щось хоче мовити мені.

Він листя кидає шалене,
 А кров із рукава – дзюрком.
 Кричу я: – Не підходь до мене,
 Бо вб'єш мене одним листком!

Не винен я, що все те сталося,
 Що розколалась неба твердь,
 Що в золотом покрити галузь
 Ми атомну впустили смерть!

Він шепче: – Винен! – і поволі
 Проходить в скорбності німій.
 І спалює мене на полі
 Улюблений листочок мій.

Дмитро Павличко

Шановні ліквідатори аварії на ЧАЕС!

Велика вам подяка і низький доземний уклін за відвагу, патріотизм і мужній вчинок, який врятував людство у квітні 1986 року.

Бажаємо кожному з вас, шановні ліквідатори, міцного здоров'я, благополуччя і достатку у родинах, довгих та щасливих років життя.

Хай залишиться у минулому й ніколи не повториться жах Чорнобильської катастрофи. А пам'ять про ті події навчить нас цінувати мир і спокій.

